

Hartwig Hausdorf

Tajemná historie

Co nám historikové zamlčují

KNIŽNÍ KLUB

Obsah

Předmluva 11
Prorazme zeď ignorance

1 Znali sluneční systém! 15
Nepochopitelná vyobrazení vytesaná do kamene

Teotihuacán, „místo, kde se člověk stává bohem“ – Model našeho slunečního systému – Protějšek v Bretani – Jupiterův 17. měsíc

2 Chlubil se Kolumbus cizím peřím? 24
Kdo opravdu objevil Nový svět?

Féničané a Egypťané v Americe – Iry to vždycky táhlo na západ – Vikingové ve Vinlandu – Tajemný Newport Tower – V zemi Fu-sang

3 Počítač z antiky 33
Mistrovské dílo neznámé technologie

Záchrana v nouzi nejvyšší – „Duchové…“ – Nenápadný, ale cenný – Nic srovnatelného – Antický počítač – Otazníky zůstávají

4 Moc koncilů 42
Co dostalo křesťanství do kolébky

Problém s prapůvodními texty – Počátek všech podvodů: koncily – Odhalena jako podvrh – Marie světicí – ze zákona! – „Kacířům“ po krku

5 Papežka Jana 48
Žena v nejvyšším církevním úřadě

Jan, nebo Jana? – Všechny cesty vedou do Říma – Bažina plná intrik – Jana se stává papežem – Sestup a pád

6 Rabín a elektřina 54
Kouzla a čáry, nebo prastaré technické znalosti?

Šoková terapie pro nezvané hosty – Baterie z Khujut Rabu'a – Živá praxe versus profesionální zaslepenost – Kampak s logikou – V chrámu bohyně Hathor v Dendeře – „Vědecké" mlžení… – … versus zdravý lidský rozum – Kult ne, technická interpretace ano

7 Ježíšek a vrtulník 65
Technika z jiné doby: V nesprávném čase na správném místě

Jezuita jako letecký konstruktér – „O voador" – Ježíšek a vrtulník – Pokušení svatého Antonína – UFO sleduje výjev křtu – Pochybnosti mezi odborníky – Řeka na vrcholku hory?

8 Zachycen v předivu času 74
Génius z dnešní doby v 18. století

Zázračný student – Neklidný duch na cestách – Předstihl svou dobu, předstihl i tu naši – Navýsost moderní myšlenky – Odkud bral své znalosti?

9 Ztracen na tajné misi 80
Diplomat se vypaří do vzduchu

Zmizel během sekundy – Marné pátrání – Skončil v žaláři? – Přinucen mlčet

10 Padesát let před Roswellem 84
Havárie UFO v Auroře

„Velká vlna pozorování“ v letech 1896/97 – Havárie – Záhadný kov – Opožděně vyslechnutí svědkové – Místo posledního odpočinku mimozemšťana? – Krádež důkazu za noci a mlhy – Státní moc zasahuje

11 Prokletá mumie 94
Mohou kletby potápět lodě?

Bezprecedentní série neštěstí začíná – Katalogové číslo 22542 – Kopie – Katastrofu nic neodvrátí

12 Papežova neposlušnost 100
Třetí tajemství z Fátimy

„Vůz Matky boží“ – Vyvrcholení: „Zázrak se sluncem“ – Chladnokrevně obětováni? – Panika v kurii – Oficiální „odhalení“ – Co by bylo, kdyby…

13 Nezdařený převrat 109
Nejlépe střežené tajemství Ameriky

Spiknutí proti prezidentovi – Rooseveltovi protihráči – Loajální generál – Spiknutí jako hnací síla dějin

14 Nejen Hirošima a Černobyl 114
Utajené atomové katastrofy

Katastrofa v Port Chicagu – Čtyři kilometry vysoký ohnivý sloup – Dva záhadné kontejnery – Pou Chao-fi a síly atomu – Tajná laboratoř na poušti – „Strašlivý oheň z nebes“

15 Pius XII. a hlasy 123
Tajné zkoumání fenoménu PSI ve Vatikánu

Za hlasy z „říše mrtvých“ – „Kup si Uhera“ – Ve Vatikánu byli rychlejší – Blahovolná shovívavost s revolučními pokusy

16 Gagarinovi neznámí předchůdci 130
Bezejmenné oběti kosmických cest

Tajné programy – Koníček bratří Judiců-Cordigliů – „Torre Bert“ naslouchá – „SOS celému světu“ – První *mrtvá* žena ve vesmíru – Rádio Moskva dementuje… – Soumrak hrdinů – Poznámka pod čarou z Havany – Mlčení stejně jako dřív

17 Když prezidenti umírají 141
Bizarní fakta o vraždách Lincolna a Kennedyho

Zastírací akce a obětní beránek – Osamělý pachatel kontra osamělý pachatel – Vražda Abrahama Lincolna – Spiknutí? Ano, ale… – Neuvěřitelné koincidence – Kletba umírajícího šónájského náčelníka

18 Osmý den stvoření 154
Čas pro nový lidský druh?

Tváří v tvář – O mutantech a nadlidech – „Horla“ – Život na okraji lidské společnosti – Záhadná sdělení – Hybridní bytosti – „Náhradní matky“ pro kosmický dorost? – Lékařsky prokázáno

19 Dějiny na „videu“ 164
Chronovizor pátera Ernettiho

Vynálezce: génius, nebo šarlatán? – Myšlenka: Žádná energie se nemůže ztratit – Čtrnáct let mlčení – Chronovizor: Tři základní konstrukční celky – Televizní záběry ze starověku – Tajemství: Vzal si je do hrobu!

Poděkování 171
Seznam literatury 172

„Že se věci dějí, to neznamená nic,
ale že o nich víme, to znamená všechno.“

Egon Fridell (1878–1938)

Předmluva

Prorazme zeď ignorance!

Vážená čtenářko, vážený čtenáři,

jedna věc by nás měla přimět k zamyšlení: Mnohé z toho, co jsme se ve škole učili jako svatosvaté a nezvratné pravdy, zkrátka a jednoduše nesouhlasí! Do našeho „oficiálního" obrazu historie se totiž vetřela řada hrubých chyb, polopravd i vyložených nepravd.

Věděli jste například, že celý ten slavný útok na Bastilu 14. července 1789, jenž spustil legendární Francouzskou revoluci, se v podobě, v jaké se traduje, vůbec nekonal? Ve skutečnosti tam v inkriminovanou dobu nebylo víc než sedm vězňů – a útočníkům navíc o osvobození žalářovaných vůbec nešlo. Jejich hlavním cílem bylo zmocnit se střelného prachu, který byl v Bastile uskladněn, a svého cíle dosáhli relativně rychle, neboť královi vojáci otevřeli brány bez většího odporu.

Nebo si vezměme příklad z nám časově bližší doby: Reportérovi Oswaldu Itenovi z „Neue Zürcher Zeitung" se roku 1986 podařilo prokázat, že mezitím již slavné etnikum Tasadayů, kmen na úrovni doby kamenné, objevený údajně v tropických deštných pralesích filipínského ostrova Mindanao, ve skutečnosti neexistuje.

Po pádu filipínského diktátora Ferdinanda Marcose se švýcarskému novináři podařilo vypátrat jak někdejší oběti, tak i původce tohoto podvodu. Až po delším zdráhání domorodci vypověděli, jak je tehdejší filipínský ministr Manuel Elizalde mladší nutil, aby nazí přebývali v jeskyních v pralese a předváděli přicházejícím zástupům žurnalistů a etnologů život primitivních divochů doby kamenné, kteří dosud neztratili pel prvotní nevinnosti.

Počátkem sedmdesátých let minulého století se „objev Tasadayů" celosvětově postaral o pořádný rozruch. O „Tasadayích, posledních jeskynních lidech" objevným způsobem referovaly člán-

ky v renomovaných časopisech, jako je „National Geographic Magazine“.

Odhalení curyšského novináře vlastně mělo vzbudit stejnou pozornost. Ale co vás nemá: Naše historické příručky a lexikony i nadále uvádějí pod heslem Tasaday „malý, izolovaný kmen, objevený teprve v roce 1971 v tropickém pralese filipínského ostrova Mindanao. Tasadayové jsou sběrači, žijí v jeskyních a mají jen jednoduché kamenné nástroje.“

Ale máme tu i opačné případy. Existuje totiž i spousta událostí, které jsou sice autentické, ale jako by se na ně vztahovalo nějaké tabu. Naši historikové k nim přistupují s naprostou ignorancí, přestože by bez debat měly mít místo v našich dějepisných příručkách.

Proč Rusové stále ještě zamlčují fakt, že už dlouho před oficiálním „prvním kosmickým letem s lidskou posádkou“, tedy předtím, než se mohli pochlubit kosmonautem Jurijem Gagarinem, tu byli jeho kolegové, které ztratili? Ti museli zůstat beze jména, přestože více nebo méně obětovali své životy jen proto, aby otevřeli člověku brány do kosmu.

Spojené státy americké, které se tak rády vydávají za „baštu demokracie“, v roce 1934 jen tak tak unikly státnímu převratu, který by z nich s největší pravděpodobností udělal vojenskou diktaturu fašistického střihu. Ani o této skutečnosti se v historických knihách nedočteme.

Nejedno překvapení mají pro nás nachystané i peripetie historického vývoje největší křesťanské konfese. Výrazně na ni působily podivné vlivy, jež mají s naším chápáním křesťanství opravdu jen velice málo společného; její dogmata – „bezchybné články víry“ – zcela svévolně zaváděli více než chybující lidé. A v 9. století se dokonce podařilo jedné ženě všemožnou lstí a ještě více uměním převleků dosáhnout nejvyššího úřadu v katolické církvi: Byla zvolena papežem. Dokonce i za zdmi Vatikánu se o této „neuvěřitelné svatokrádeži“ odvažují sotva šeptat.

Z oficiálních seznamů papežů, kteří zastávali úřad od samotných počátků křesťanství, bylo jméno této kacířky, jež usedla na papežský stolec jako „Johannes Anglicus“, vyškrtnuto už před více než dvěma sty lety.

Vedle našeho „posvěceného“ dějepisectví tak docela určitě existuje cosi, čemu s oblibou říkám „tajné dějiny“. Ponořte se do této zarážející, fascinující a až příliš často také zneklidňující „paralelní skutečnosti“. A prorazte zároveň otvor do zdi ignorance, vybudované okolo historicky ověřitelných faktů, jež si rozhodně nezasloužily být v jistém smyslu odhozeny na smetiště dějin.

A to jen proto, že jednoduše to, co být nesmí, také být nemůže.

Přeji vám napínavý, fantastický čtenářský zážitek, až se vydáte po stopách těchto tak usilovně zamlčovaných a pod koberec zapomnění zametaných skutečností!

Hartwig Hausdorf

1 Znali sluneční systém!

Nepochopitelná vyobrazení vytesaná do kamene

Z dějepisných knih se dozvídáme, že lidé neznali sluneční systém celý odjakživa. Planety Merkur, Venuši, Zemi, Mars, Jupiter a Saturn – až na naši domovskou planetu mají všechny jména římských bohů – byly sice známé už ve starověku, ale zbývající byly na hvězdné obloze nalezeny až v nám mnohem bližší době.

Sedmou planetu Uran objevil v roce 1781 Friedrich Wilhelm Herschel (1738–1822), povýšený později v Anglii do šlechtického stavu. O více než půlstoletí později následoval Neptun, který jako první spatřil v dalekohledu léta Páně 1846 Gottfried Galle (1812–1910). A Pluta, dříve nejvzdálenější planetu od Slunce, objevil americký astronom dr. Clyde W. Tombaugh (1906–1997) teprve v roce 1930.

Také četné planetky, které vyplňují mezeru mezi Marsem a Jupiterem, byly objeveny až mnohem později. O silvestrovské noci z 31. prosince 1800 na 1. ledna 1801 seděl italský astronom Giuseppe Piazzi (1746–1826), tehdy ředitel hvězdáren v Palermu a Neapoli, u dalekohledu a věnoval se rutinnímu pozorování oblohy. Najednou se mu v zorném poli ocitl malý objekt, který předtím nikdy neviděl: Piazzi objevil první „trpasličí planetu", planetku *Ceres*. Mezi lety 1802 a 1807 byly zaznamenány planetky Juno, Pallas a Vesta a roku 1845 vypátral německý amatérský astronom W. P. Hencke pátou planetku. Dnes už známe objektů mezi Marsem a Jupiterem tolik, že podléhají centrální evidenci, kde jsou vedeny pod tisíci čísel. Jejich celkový počet se odhaduje na více než čtyři sta tisíc.

Tolik oficiální historie. O skutečnosti, že přinejmenším někomu musela být celková konstelace našich planet známá už v šerém dávnověku, neví téměř nikdo. Já přitom znám hned dvě místa na naší planetě, jejichž neznámí stavitelé je už před tisíci lety navrhli jako „kamenný obraz" naší sluneční soustavy. Možná aby pokud

možno nepoškozená přetrvala celá staletí a upozornila nás, že leccos bylo jinak, než se nám snaží namluvit náš v mnoha ohledech už překonaný obraz dějin.

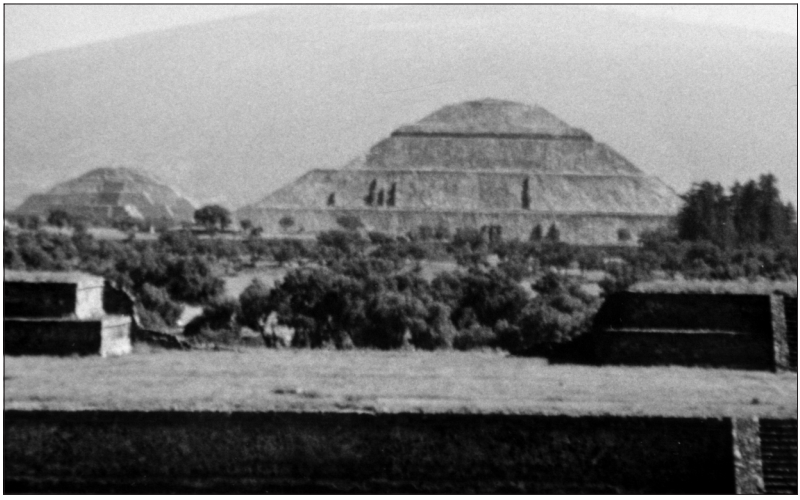
Teotihuacán, „místo, kde se člověk stává bohem"

Zhruba čtyřicet kilometrů na severovýchod od mexického hlavního města, onoho molochu s nikdy nekončícím dopravním chaosem, leží archeologická naleziště Teotihuacánu. Když v červenci roku 1520 Španěl Hernando Cortéz, jenž vstoupil do historie jako krvelačný dobyvatel Mexika, musel s hrstkou zbývajících vojáků odpískat svůj první útok na tehdejší hlavní město Aztéků Tenochtitlán, utekl do Otumby. Na zdejších výšinách si konkvistador musel všimnout podivně stejnoměrně uspořádaných pahorkovitých struktur. Možná mezi nimi projel na koni a ani netušil, na jakém tajuplném místě se ocitl. Aztékové to věděli, ale moudře o tom pomlčeli. Rozlehlému areálu říkali *teotihuacán* – což zhruba znamená „místo, kde se člověk stává bohem". Původní název tohoto záhadného místa je ovšem neznámý. Nikdo neví, kdo byli obyvatelé Tenochtitlánu, ani jakým jazykem mluvili.

Já sám jsem fascinující město zřícenin v Mexiku navštívil už dvakrát. Je to jedno z těch míst na zemi, kde se ještě učíme žasnout.

Letecké snímky ukázaly, že Teotihuacán byl kdysi obrovským městem, kde žilo zhruba dvě stě tisíc lidí. Jádrem areálu je přesně od severu k jihu vedoucí výstavná třída, která se dnes označuje jménem „Camino de los Muertos" – „třída Mrtvých". Camino, dlouhé tři kilometry a široké v průměru čtyřicet metrů, je po obou stranách vroubeno četnými pyramidami a chrámovými plošinami. Největšími stavebními díly jsou „pyramida Slunce" a „pyramida Měsíce" – ta je na samém konci třídy.

Architektonické umění neznámých projektantů a stavitelů ostatně vedlo k překvapivému optickému klamu. Třída mrtvých totiž severním směrem stoupá o zhruba třicet metrů. Pozorovatel, který kráčí od jihu, tak získává dojem, jako by stoupal ulicí po nekonečných schodech, jež na konci splývají s pyramidou Měsíce. A naopak, když se ze zkoseného vrcholku pyramidy podívá k jihu,

Obr. 1: Majestátně se tyčící pyramida v Teotihuacánu (Mexiko)

veškeré terasovité uspořádání zmizí. To je rafinovaný trik, který vyžaduje značné speciální geometrické a odborné znalosti!

Teotihuacán byl rozdělen do čtyř částí: „Camino de los Muertos" vyznačuje severojižní osu, zatímco dvě široké příčné ulice tvoří východozápadní osu. Za pyramidami a četnými chrámovými plošinami stály budovy, jež pravděpodobně sloužily k bydlení. Tak jako v moderních velkoměstech současnosti zde rozpoznáváme skutečné obytné komplexy, které byly tvořeny vzájemně propojenými domy a dvory. Komplexy byly již vybaveny promyšleným kanalizačním systémem s odděleným přívodem a odvodem vody. A s více než dvěma sty tisíci obyvatel, jimž mělo „místo, kde se člověk stává bohem", kdysi poskytovat přístřeší, by Teotihuacán hravě zastínil i starověký Řím.

Model našeho slunečního systému

Již beztak četné hádanky, spojené s tímto areálem, získaly před několika lety další dimenzi, byly rozšířeny takříkajíc o „kosmic-

kou variantu“. Převratné souvislosti mezi monumentálními stavbami Teotihuacánu a planetami naší sluneční soustavy se podařilo prokázat americkým badatelům Peteru Tompkinsovi a Hughu Harlestonovi. Podle jejich interpretace se jim velice podrobnými a pečlivými zaměřovacími pracemi podařilo určit jednotku míry, jež byla základem celého areálu. Vždyť geometrické i architektonické plánování je věc zhola nemožná – a to v kterékoli době!

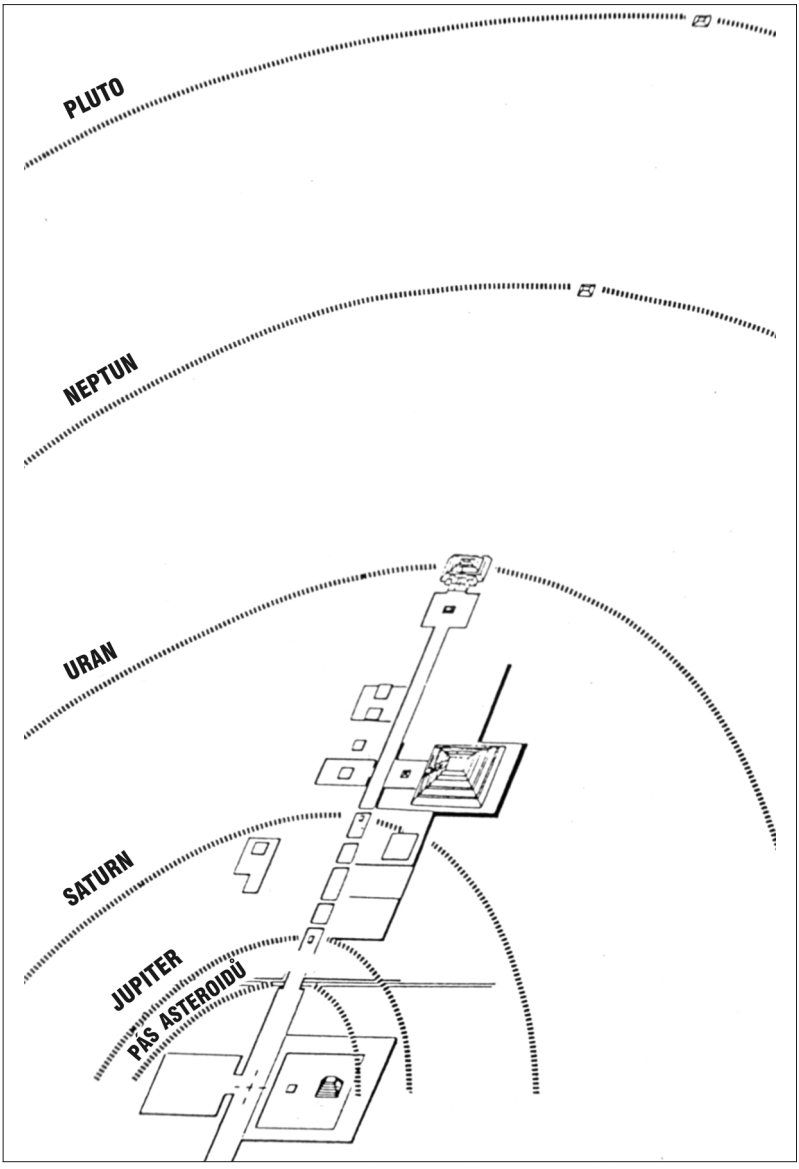
Tato jednotka míry byla nakonec přesně stanovena na 1,059 metru a Harleston ji označil slovem *hunab*, což v jazyce Mayů znamená *jednotka*. Nyní byl nalezen klíč k plánování celého města – jím bylo možno přeměřit celý Teotihuacán. A poté, co byl touto jednotkou vyměřen celý areál, přišlo obrovské překvapení.

Když Harleston zadal výsledky svých měření do počítače, nechtěl uvěřit svým očím. Pahýly pyramid a plošina „Citadely“ s Quetzalcoatlovým chrámem a další budovy přesně vyznačovaly průměrná data drah vnitřních planet: Merkura, Venuše, Země a Marsu. Vzdálenost Země od Slunce Harleston určil na 96 hunabů, budovy pro Merkur byly od téhož pevného bodu vzdáleny 36, pro Venuši 72 a pro Mars přesně 144 hunabů. Ve správné vzdálenosti 288 hunabů byl dokonce umístěn i pás planetek mezi Marsem a Jupiterem. Neznámí stavitelé založili na stejném místě umělý kanál pro potok San Juan, který tam protéká napříč Teotihuacánem.

A to ještě není všechno: Zříceniny neznámé stavby vyznačují po 520 hunabech polohu Jupiteru a zkamenělý „představitel“ prstencové planety Saturn leží ve vzdálenosti 945 hunabů. Již výše zmíněná pyramida Měsíce, která zároveň zakončuje „třídu Mrtvých“, vyznačuje dráhu planety Uranu. Ale co od Slunce nejvzdálenější planety naší soustavy – jestlipak stavitelé zohlednili i Neptuna a Pluta?

Ale ano! Takzvaná procesní třída totiž pokračuje přes měsíční pyramidu dál do hornatého okolí. A opravdu: Po 2880 hunabech se na vrcholku jedné hory tyčí zbytky chrámu, a ještě dál v horách, ve vzdálenosti 3780 hunabů, stojí takzvaná „hermetická věž“, jež nemá dveře ani okna. Stavitelé tak v gigantickém areálu, který pokračuje v okolní krajině, hned od počátku nezapomněli ani na trpasličí planetu Pluta – v novověku objevenou až v roce 1930.

Následující tabulka, v níž uvádím střední vzdálenosti planet

Obr. 2: Teotihuacán je ve skutečnosti kamenný obraz našeho slunečního systému: každou planetu představuje stavba vybudovaná ve správné vzdálenosti.

od Slunce, nám odhaluje naprosto neuvěřitelné detaily. Číselné hodnoty jednotky míry zvané hunab, jak byly naměřeny na popsaných stavbách v Teotihuacánu, totiž ohromujícím způsobem odpovídají příslušným vzdálenostem planet od naší ústřední hvězdy, vyjádřeným v astronomických jednotkách (AU). Zarážející shoda: Numerické hodnoty střední vzdálenosti planet od našeho Slunce – změřené v astronomických jednotkách – a vzdálenosti relevantních staveb v Teotihuacánu přímo senzačně korespondují.

Planety a jejich střední vzdálenost od Slunce (v milionech km)		V astronomických jednotkách (AU)	„Hunab“ v Teotihuacánu
Merkur	57,9	0,39	36
Venuše	108,2	0,72	72
Země	149,5	1,00	96
Mars	228	1,52	144
Asteroidy	420	2,80	288
Jupiter	780	5,20	520
Saturn	1428	9,50	945
Uran	2730–3000	18–20	1845
Neptun	4500	30,00	2880
Pluto	4500–7000	30–50	3780

Protějšek v Bretani

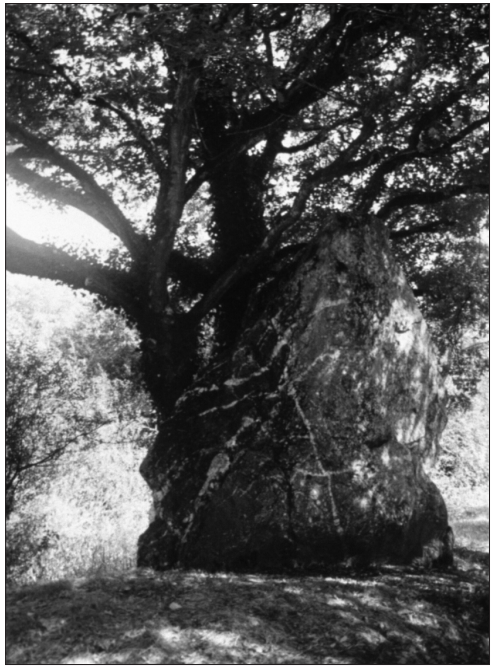
Která pokročilá inteligence instruovala v dávno minulé době člověka, aby zvěčnil obraz naší sluneční soustavy ve správném měřítku do kamene, obraz, který měl přetrvat tisíciletí? Jak však ukazují poslední výzkumy, není to jediný výtvor svého druhu, protože i na východní straně Atlantiku, v krajích nám přece jen bližších, čeká na rozluštění něco podobného.

Bretaň v severozápadní Francii je notoricky známá jako domovina nespočetných menhirů, vesměs vztyčených kamenů velikostí převyšujících člověka. Ostatně i jejich označení pochází z bretonštiny a znamená „dlouhý kámen“. Archeologové je většinou datují

do období mladší doby kamenné – podle převažujícího mínění vědců tedy do doby mezi léty 6000 a 1800 př. n. l.

V Bretani, přesněji v departementu Ille-et-Vilaine, se nachází další zobrazení našeho slunečního systému, jenomže tentokrát se táhne do délky více než padesáti kilometrů! O existenci zdejších menhirů, seřazených jako na přímce, se sice ví už delší dobu, ale jejich význam byl odhalen teprve v létě roku 2000. Některé z těchto menhirů jsem si už mohl prohlédnout i osobně. Tak například nedaleko městečka Messaku, téměř zarostlý bujnou zelení lemující břehy řeky Vilaine, se tyčí více než tři metry vysoký monolit. Stojí tam jako zástupce naší „rudé" planety Marsu. Sotva sto padesát metrů od něj stojí – umístěna přesně v měřítku – dvojice asi jen metr vysokých objektů, jež symbolizují dva Martovy měsíce, *Fobos* a *Deimos* (řecky: Strach a Hrůza).

Protože oba průvodci našeho souseda jsou velice malí – Fobos má průměr šestnáct, Deimos jen osm kilometrů –, objevil je teprve roku 1977 americký astronom Asaph Hall.

Obr. 3: Kámen symbolizující Mars nedaleko Messaku v Bretani…

Obr. 4: … a sto metrů od něj stojí dva menší menhiry, symbolizující Fobos a Deimos.

S těmito dvěma trpasličími měsíčky je spojena vskutku tajuplná historka. Anglický spisovatel Jonathan Swift (autor „Gulliverových cest“) popsal oba Martovy měsíce v knize „Cesta do Laputy“ již v roce 1727. Tedy plných sto padesát let před jejich „oficiálním“ objevením Asaphem Hallem. Překvapivé ovšem je, že Swift popsal některé charakteristické rysy měsíčků, které sto padesát let před objevením vlastně neměl nikdo znát. Třeba skutečnost, že se okolo mateřské planety pohybují po takřka kruhových drahách. Nebo že obíhají Mars rychleji, než se jejich planeta otáčí kolem své osy.

Takové chování je v naší sluneční soustavě ojedinělé, a proto již v šedesátých letech nadhodili sovětští astronomové možnost, že by to byla umělá nebeská tělesa, vytvořená technicky vysoce vyspělou civilizací, jejímž domovem Mars kdysi býval, ale která už zmizela.